

РЕШЕНИЕ

№ 28839

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5747** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Е. С. А. с постоянен адрес в [населено място], чрез адв. К. Ч., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-001303 от 16.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

По изложените в жалбата за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят твърди, че не са налице фактически основания за издаването ѝ, които да обосновават налагането на процесната ПАМ. Актът не посочва нарушението, за което е приложена мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП. Налице е противоречие между констатациите в АУАН и административното обвинение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В акта липсват мотиви, а изложените са лаконични.

Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание от адв. Ч., която се позовава на събраните гласни доказателства, като акцентира на невинността на водача и допълва, че наложената административна мярка е несъразмерна съобразно принципа в чл. 6 АПК. Претендира разноски.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. М., оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.03.2026 г. срещу Е. С. А. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 4886105 за това, че на същата дата, около 14,50 часа, в [населено място] - по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], управлява нерегистриран по надлежния ред мотоциклет КТМ - без табела с регистрационен номер, като на кръстовището с [улица], при наличие на пътен знак „Б2“ не спира, не пропуска и реализира ПТП със завиващия наляво срещу пътен знак „Б3“ лек автомобил И. БТФ с табели с рег. номер СВ7915ОА. Водачът Е. А. е транспортиран с линейка до УМБАЛ „Св. А.“, където е настанен с работна диагноза: счупване на лява подбедрица“. В АУАН са констатирани следните нарушения: на чл. 6, т. 1 ЗДвП – водачът не съобразява поведението си с пътен знак Б2, отнемайки предимство, създава опасност за движението; чл. 140, ал. 1, предл. 1 ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред; чл. 150а, ал. 1 ЗДвП – управлява моторно превозно средство без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС.

При тези описани в АУАН фактически обстоятелства е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП, с която за извършеното от Е. С. А. нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В настоящото производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност. Събрани са гласни доказателства. По искане на жалбоподателя е разпитан Г. С. Г.. Същият дава сведения че на 15.03.2026 г. около 14:00 ч. жалбоподателят е предприел пътуване с личния си мотоциклет, за да закупи спешно от аптеката лекарство за кръвно за своя дядо, който е бил в тежко здравословно състояние. Свидетелят (чичо на жалбоподателя) посочва, че по това време е бил под домашен арест, поради което племенникът му е бил единственият, който е можел да помогне. Свидетелят потвърждава, че Е. А. е правоспособен водач с категория „Б“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнелегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) е посочено, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СМВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 18/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 17 заповед № 513з-9570/15.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е издадена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа както фактическите, така и правните основания за постановяването ѝ, поради което отговаря на изискванията за мотивираност на административния акт.

Същата е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.). Цитираната разпоредба предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца, когато нарушението попада сред изрично посочените в нормата състави – по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 ЗДвП.

Посочената разпоредба съдържа няколко самостоятелни хипотези, при които се прилага една и съща принудителна административна мярка. Поради това за законосъобразността на административния акт е необходимо в него да бъде ясно индивидуализирано конкретното нарушение, което органът приема за установено.

В случая това изискване е изпълнено. В мотивите на заповедта подробно е описано противоправното поведение на жалбоподателя, а именно, че е управлявал моторно превозно средство, което не е било регистрирано по надлежния ред. Изрично е посочено, че това поведение осъществява състава на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като именно тази разпоредба е посочена в мотивната част на акта като материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. Заповедта препраща към съставения АУАН, в който са обективирани всички релевантни фактически констатации. Ето защо за адресата на акта не съществува каквато и да е неяснота относно обвинението, неговата правна квалификация и основанията за прилагане на процесната мярка. Следователно не е налице твърдяното нарушение на административнопроизводствените правила, нито е ограничено правото на защита на жалбоподателя.

По същество спорът се свежда до това дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка.

Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани по установения ред и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Разпоредбата установява императивна забрана за движение по обществените пътища на нерегистрирани моторни превозни средства.

Санкционната норма на чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда административно наказание за

водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без регистрационни табели. Законодателят е обявил това деяние за наказуемо с оглед неговата потенциална опасност за безопасността на движението, без да поставя съставомерността му в зависимост от настъпването на вредоносни последици. Поради това причините, поради които водачът е предприел управлението на нерегистрираното превозно средство, са правно ирелевантни. Независимо дали управлението е било продиктувано от необходимост или други субективни съображения, тези обстоятелства не са елемент от фактическия състав на нарушението и не могат да изключат неговата противоправност. Неотносими към предмета на настоящия спор са и доводите относно притежаването на свидетелство за управление, валидно за категорията на управлявания мотоциклет. Предмет на санкциониране по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е единствено управлението на нерегистрирано моторно превозно средство. Законът не поставя приложението на тази разпоредба в зависимост от това дали водачът е правоспособен или притежава необходимата категория за управление.

Следва да се отбележи още, че производството по оспорване на заповедта за прилагане на принудителна административна мярка не е административнонаказателно производство. В неговите рамки съдът не разглежда въпроса за административнонаказателната отговорност на водача, нито се произнася относно виновността му. Предмет на съдебния контрол е единствено дали към момента на издаване на заповедта са били налице законовите предпоставки за прилагането на принудителната административна мярка.

В случая тези предпоставки са осъществени. Налице са данни за извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което попада сред изрично изброените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП основания за временно отнемане на свидетелството за управление.

По аргумент от чл. 22 ЗАНН принудителните административни мерки имат превантивен и преустановителен характер. Те не представляват административни наказания, а способ за защита на обществения интерес чрез предотвратяване и преустановяване на административните нарушения и предотвратяване или отстраняване на вредните последици от тях. Именно с оглед тази цел законодателят е предвидил възможността мярката да бъде приложена незабавно след констатиране на нарушението, преди окончателното решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност.

Необходимо е да се отбележи също, че при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган действа при условията на обвързана компетентност. След установяване на управление на нерегистрирано моторно превозно средство органът не разполага с оперативна самостоятелност да преценява дали да наложи мярката, а е длъжен да я приложи. Поради това доводите на жалбоподателя, насочени към необходимостта от индивидуална преценка за целесъобразност, са неотносими към предмета на съдебния контрол.

По изложените съображения съдът приема, че процесната заповед е постановена при наличие на всички изискуеми процесуални и материалноправни предпоставки, от компетентен орган, в съответствие с административнопроизводствените правила, материалния закон и целта на закона. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 евро на основание чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.

24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК
Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001303 от 16.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „гг“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Е. С. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 /сто/ евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.